

Належний рівень інформаційної безпеки значною мірою залежить від інтелекту і професіоналізму кадрів, що працюють на підприємстві. Негативно впливають на цю складову:

- звільнення провідних висококваліфікованих працівників, що призводить до ослаблення інтелектуального потенціалу;
- зниження частки інженерно-технічних працівників і науковців у загальній чисельності працівників;
- зниження винахідницької активності;
- зниження освітнього рівня працівників.

Дії із забезпечення інформаційної безпеки повинні бути регулярним процесом, що здійснюється на всіх напрямках діяльності підприємства, на основі комплексного застосування всіх заходів і засобів безпеки. При цьому засоби та методи безпеки найбільш раціональним способом об'єднуються в єдиний цілісний механізм не тільки для захисту від зловмисників, але і від некомпетентних, недобросовісних працівників та різних непередбачуваних ситуацій. Тобто забезпечення інформаційної безпеки, як і кожної із її складових, має носити системний та комплексний характер [1].

Список використаних джерел:

1. Зубок М.І. Інформаційна безпека підприємства, банку / М.І. Зубок // Бизнес и безопасность. – 2011. – № 3. – С. 67-69.
2. Зубок М.І. Інформаційна безпека підприємства, банку / М.І. Зубок // Бизнес и безопасность. – 2011. – № 2. – С. 34-37.
3. Саенко И.Я. Надёжность кадров – коммерческая безопасность предприятия / И.Я. Саенко // Бизнес и безопасность. – 2004. – № 3. – С. 7.
4. Методологія захисту інформації. Конспект лекцій. – Київ, 2011.
5. Ярочкин В.И., Бузанова Я.В. Основы безопасности бизнеса и предпринимательства: Учеб. пособие. – М.: Академический Проект: Фонд «Мир», 2005. – 208 с.

Яковлєв Р.М.

аспірант,

Міжрегіональна академія управління персоналом

РЕФОРМУВАННЯ ОРГАНІВ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ В УКРАЇНІ: ПРОБЛЕМИ І ПЕРСПЕКТИВИ

Необхідність реформування правоохоронних органів в цілому та органів досудового розслідування, зокрема є беззаперечним фактом і нагальною необхідністю. У спадок від радянського режиму Україні залишилась правоохоронна система, яка, незважаючи на чисельні реорганізації і перетворення, у своїй суті фактично залишається незмінною. Одним із підтверджень цього є місце і роль органів досудового розслідування в зазначеній системі, оскільки, незважаючи на зміни, внесені в кримінальний процес у 2012 році, функції слідчого під час досудового розслідування залишаються зведеними до процесуального оформлення здобутих (як правило внаслідок проведення оперативно-розшукових заходів) доказів.

Немаловажну роль в цій ситуації відіграє відсутність законодавчих актів (за винятком Кримінального процесуального кодексу України), що регулюють безпосередньо діяльність слідчих органів. Організація їх діяльності регламентується або загальними законодавчими актами (Законом України «Про Національну поліцію», Податковим кодексом України тощо) або відомчими наказами (наприклад, наказ Міністерства внутрішніх справ України від 09.08.2012 № 686 «Про організацію діяльності органів досудового розслідування Міністерства внутрішніх справ України» [1]).

Слід позитивно оцінити затвердження розпорядженням Кабінету Міністрів України від 22.10.2014 № 1118-р Концепції першочергових заходів реформування системи Міністерства внутрішніх справ України, яке включає найбільш численну структуру досудового розслідування в нашій країні. Другий етап цієї Концепції (який, за задумом авторів, мав тривати протягом 2015-2016 років) передбачає здійснення інституційних та функціональних перетворень «після прийняття законодавчих актів про відповідні органи та служби, діяльність яких спрямовується та координується Міністром внутрішніх справ» [2]. Однак, незважаючи на встановлений термін та на той факт, що органи досудового розслідування в системі МВС є структурним підрозділом Національної поліції України, до цього часу вони керуються вищезгаданим наказом МВС України від 09.08.2012 р. № 686. Наприкінці 2015 року Національною поліцією оприлюднено проект наказу МВС «Про організацію діяльності органів досудового розслідування Національної поліції». Однак, попри нагальну потребу правової регламентації як внутрішньоорганізаційних відносин вказаних органів, так і їх взаємодії з іншими органами та підрозділами, це питання досі не вирішено.

Закон України «Про Національну поліцію» (як і до нього Закон України «Про міліцію») регламентує діяльність співробітників органів досудового розслідування в аспекті загального правового статусу поліцейських [4]. Аналогічним чином, але вже положеннями Податкового кодексу України, регламентується діяльність органів досудового розслідування, що входять до складу податкової міліції. Тобто, на цей час в Україні відсутні нормативно-правові акти, що регламентують діяльність органів досудового розслідування відповідно до сучасного стану реформування правоохоронної системи.

Однією із цілей, поставлених у Концепції першочергових заходів реформування системи Міністерства внутрішніх справ, є визначення громадської думки одним із основних критеріїв оцінки діяльності органів внутрішніх справ [2]. Безумовно, це дійсно важливий критерій оцінки діяльності правоохоронних органів в цілому, орієнтир загального напрямку. Проте, на нашу думку, стосовно таких категорій, як розкриття та розслідування кримінальних злочинів, більшу вагу мають статистичні дані. Особливої важливості такі дані набувають при оцінюванні ефективності тих чи інших заходів реформування системи правоохоронних органів, зокрема, стосовно діяльності органів досудового розслідування. Аналіз статистичних даних Генеральної прокуратури України щодо зареєстрованих кримінальних правопорушень та результатів їх досудового розслідування (які надаються цим відомством, починаючи з 2013 року у зв'язку із набуттям чинності Кримінального процесуального кодексу України і запровадженням системи Єдиного реєстру досудових розслідувань) свідчить про існування негативної динаміки. Так, наприклад, дані звітів про кримінальні

правопорушення за 10 місяців з 2013 до 2016 року свідчать, що рівень зареєстрованих кримінальних правопорушень в середньому складає 517832 злочинів (10 міс. 2013 р. – 567638 правопорушень, 10 міс. 2014 р. – 481274 правопорушень, 10 міс. 2015 р. – 468805 правопорушень, 10 міс. 2016 р. – 553611 правопорушень) [6]. Тобто, з огляду на цифри за окремими роками, не можна зробити висновок про значне коливання злочинності в бік зростання у поточному році. У той же час, якщо виходити із даних щодо правопорушень, по яким справи направлено до суду, різниця між даними щодо розкритих злочинах, за якими органами досудового розслідування прийнято рішення, є вражаючою. Так, у 2013 році цей показник складав 30,85% від загальної кількості зареєстрованих правопорушень, у 2014 році – 35,19%, у 2015 – 35,45%, а у 2016 р. – лише 23,28%.

Аналіз стану адміністративно-правових аспектів забезпечення якості кадрового складу органів досудового розслідування свідчить про наявність наступних проблем. По-перше, це невпевненість працівників органів досудового розслідування у «завтрашньому дні», що викликана реформуванням цих органів, та, зокрема, атестацією співробітників Міністерства внутрішніх справ України, які захотіли продовжити службу в Національній поліції. Залежність від механічного запам'ятовування положень правових актів значно знижує мотивацію слідчих, які працюють у сьогоденних умовах. По-друге, в нашій країні до тепер так і не створено належної системи фахового безперервного навчання слідчих. При безумовній необхідності володіння навичками, що потрібні працівнику правоохоронних органів, наприклад, Національної поліції, слідчий, в силу своєї професії повинен мати знання, виходячи із специфіки своєї роботи, та можливість їх удосконалення з урахуванням потреб часу та науково-практичних досягнень у цій сфері. По-третє, залишається актуальною проблема підготовки керівного складу, особливо керівників середньої ланки. Для останніх відсутня обов'язкова система підвищення кваліфікації. Керівники, які безпосередньо координують та контролюють роботу працівників слідчих підрозділів, не володіють основами управління та психології менеджменту, що в підсумку негативно позначається на ефективності виконання покладених на підлеглих обов'язків. По-четверте, проблемою останніх років стала фактична ліквідація інституту наставництва. З урахуванням оновлення кадрового складу слідчих органів, пов'язаного з реформуванням правоохоронної системи країни, ця проблема потребує свого принципового вирішення. Одними із шляхів такого вирішення може бути суттєва зміна форми наставництва або ліквідація цього інституту в цілому та заміна альтернативними процесами особистого навчання під час безпосередньої роботи молодого слідчого. По-п'яте, одна із проблем полягає у недосконалій системі зацікавленості працівників слідчих органів та низькому рівні їх соціального захисту і забезпечення. На цей час фактично єдиним стимулом у роботі слідчого є отримання чергового спеціального звання. Якщо питання, пов'язані із матеріальним забезпеченням залежать від рівня забезпечення державного бюджету в цілому, то проблеми соціального захисту в першу чергу потребують нормативно-правового вирішення, який повинен ґрунтуватись на науковому підході, вивченні практичних потреб та зарубіжного досвіду.

Вказане свідчить, що перелічені проблеми у сфері забезпечення якості кадрового складу органів досудового розслідування справляють істотний вплив на функціонування органів досудового розслідування та виконання слідчими покладених на них обов'язків. Підвищення професіоналізму правоохоронців є одним із визначальних принципів реформування цих органів. З огляду на це перспективним є удосконалення національного адміністративного законодавства, яке регулює діяльність органів досудового розслідування, з урахуванням необхідності створення механізму соціально-правового захисту слідчих, дослідження адміністративно-правових засад системи стимулювання, пошук оптимальної структури професійної підготовки, що й обумовлює перспективи подальших розвідок у цьому напрямі.

Список використаних джерел:

1. Про організацію діяльності органів досудового розслідування Міністерства внутрішніх справ України: наказ Міністерства внутрішніх справ України від 09.08.2012 № 686 // Офіційний вісник України. – 2012. – № 84. – Ст. 3408.

2. Концепція першочергових заходів реформування системи Міністерства внутрішніх справ: схвалено розпорядженням Кабінету Міністрів України від 22.10.2014 № 1118-р [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://police-reform.org/index.php?id=1416570538>.

Ярова А.П.

студентка,

Науковий керівник: Головашевич О.О.

асистент,

Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого

ГРОШІ ТА ЇХ ФУНКЦІЇ

Гроші як продукт соціального розвитку суспільства та державної надбудови завжди були та будуть предметом постійних наукових дискусій. Генезис поглядів на гроші походить від мислителів прадавніх часів до сучасних. Однак, на жаль, єдиного підходу до розуміння грошей за весь період метаморфози форм грошей від хутра до електронних грошей наукою розроблено не було. В сучасній фінансово-правовій науці все частіше постає питання про сутність грошей як суспільного явища, дослідження змісту цього поняття як категорії публічного права, зокрема, фінансового, яке знаходиться на новому етапі свого розвитку та має вирішувати завдання, поставлені вимогами часу та потребами суспільства, що обумовлює актуальність досліджуваної теми.

Гроші та грошова проблематика пронизують усі сфери соціального життя і є невід'ємними атрибутами існування сучасної цивілізації. Оцінка усіх сфер не лише економічної діяльності, а й самого буття людини в сучасній цивілізації здійснюється через використання грошей. Г. Зіммель вважав, що єдиним мірилом свободи є гроші, які самим своїм дотиком нищать природу речей і природу людини [1].